

เมื่อตอนคุณมิกเรียนอยู่เกษตรปีสอง คุณพ่อก็ถูกแต่งตั้งโยกย้าย ไปเป็น ข้าราชการ ประจำสถานทูตไทยในสวิสเซอร์แลนด์ มีกำหนดถึงสี่ปี ใคร ๆ ก็หาว่าคุณมิกไม่ฉลาด ถกนิก ที่ไม่คิดลาออกจากมหาวิทยาลัยและติดตามคุณพ่อไป แต่คุณมิกก็ให้เหตุผลน่าฟังว่า

“อีกสองสามปีเท่านั้น มิกก็จะได้ปริญญาตรีจากเมืองไทยอยู่แล้ว ทั้งไว้อย่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ ไม่ได้หรอกค่ะ น่าเสียตายถึงอย่างไรมิกขอไปทำปริญญาโทต่อดีกว่าค่ะ”

อันที่จริง คุณมิกก็เป็นเด็กหัวดี เรียนเก่ง แถมยังฉลาดน่ารัก พุดเพราะ ช่างประจบ และมีเหตุผลอีกด้วย จึงไม่เป็นการยากถกนิก ที่คุณมิกจะโน้มน้าวจิตใจของคุณพ่อคุณแม่ให้เห็นชอบไปด้วย

อย่างไรก็ตาม คุณมิกก็เหมือนคนหัว ๆ ไปที่อยากไปเห็นเมืองนอก เพราะฉะนั้นเมื่อ ปีถัดมาหน้าร้อนคุณมิกก็อ้อนวอนขอไปเยี่ยมคุณพ่อคุณแม่ที่ยุโรปจนได้

คุณ มิก เทียว สวิส ไม่ค่อย สนุก เลย เพราะ แถวบ้านที่คุณมิก อยู่ เป็นแถบ สวิส-เยอรมัน ซึ่งคุณมิกฟังภาษาไม่รู้เรื่องสักคำ พุดก็ไม่ได้ด้วย ครั้นไปแถวเมืองโลซานน์

หรือเจนีวา คุณมิกคิดว่าคงจะคอยยังชั่ว เพราะภาษาฝรั่งเศสที่เรียนมาตอนอยู่โรงเรียนเตรียมคงจะติดหัวมาบ้างกระมัง แต่ก็ต้องผิดหวังอย่างแรงเพราะพอ เขาพูด อะไร ออกมาอย่างเร็วปรือ คุณมิกฟังแล้วต้องสั่นหัวแหยมตอบทุกครั้งไป ยิ่งไปเที่ยวตอนใต้แถบอิตาลี คุณมิกยิ่งงงหนักขึ้น เพราะ ไม่กระ ดิกภาษา อิตาลีเลยสักตัว

คุณมิกอดสงสัยไม่ได้ว่าคนในประเทศนี้แต่ละภาคเขา จะพูดจากันรู้ เรื่อง ได้อย่างไร แต่คุณมิกก็สงสัยอยู่ไม่ได้นาน เพราะมัวตื่นต้นกับทัศนียภาพของทะเลสาบสี่แบริต ภูเขาสูง ๆ ที่ยังมีหิมะปกคลุมยอดอยู่ขาวโพลน ทุ่งหญ้าสีเขียวสดประคัม ด้วยหญ้าต่างสีน้ำตาลเหลืองนวล ยิ่งเป็นฤดูใบไม้ผลิเช่นเวลานี้ด้วยแล้ว ดอกไม้สวย ๆ ตามสวนสาธารณะต่าง ๆ แข่งกันเบ่งบานอวดสีชูชอกกันใสว่ คุณมิกชอบสีสนั้และวิธีแต่งสวนของเขาเหลืองนวลจนอวดร้อง กร๊าก กร๊าก ตาม ประสาหญิงเสียมิได้ เพราะ มันช่างมี มากมาย หลาย สี หลาก พันธุ์ อะไรเช่นนั้น

คุณมิกได้คุณอ๊อด ลูกหลาน ข้าราชการคนหนึ่งเป็นมัคคุเทศก์ แต่คุณอ๊อดออกจะลืมน้ำที่ของตัวบ่อย ๆ และพยายาม

จะทำตัวเป็นน้องครักษ์อยู่เรื่อย คุณมิกเองก็
แสนจะรำคาญตาว่าว ๆ ของคุณออกเต็มประ
ดา จึงเพทุบายขอไปเรียนภาษาเพิ่มเติมที่
ลอนดอนเสียให้รู้แล้วรูดไป

และที่ลอนดอนนั้นแหละที่ คุณมิกได้
พบคุณศุภร

คุณมิกติดต่อเรื่องโรงเรียน รวมทั้ง
ขอร้อง ให้ทาง โรงเรียนจัดการ เกี่ยวกับที่พัก
ให้ด้วย คุณมิกกะว่าจะไปอยู่ลอนดอนจนถึง
กำหนดมหาวิทยาลัยที่ กรุงเพท เบ็ญภากรเรียน

คราวนี้คุณมิกไม่ค่อยตื่นเต้นนักที่ต้อง
เดินทางคนเดียว เพราะเพียงชั่วโหม่งหนึ่ง
ผ่านไป คุณมิกก็มาเหยียบเกาะใหญ่ที่สุดเกาะ
หนึ่งของโลกเสียแล้ว สนามบินก็ใหญ่โต
คึกคัก วุ่นวายเสียจนคุณมิกใจเสีย เกราะห
คิดว่ายายแม่บ้านออกส่ำท่ามารับ จึงค่อยโล่งใจ
ไปหน่อย ลอนดอนยังคงหนาวมาก จนพ่น
ในปากกระทบกันก็กึกกั ยายแม่บ้านหัวเราะ
ด้วยความเอ็นดูหรือขบขันก็ไม่รู้ แต่แกก็ส่ง
ผ้าพันคอหนา ๆ ให้อีกผืนหนึ่ง และชวนพูด
คุยไปตลอดทาง คุณมิกฟังเข้าใจมั่ง ไม่รู้
เรื่องมั่ง ก็ทำใจกล้าโต้ตอบไปบ้าง ทำให้
ยายแม่มั่งถูกอธัยาสัย เลยพลอยเรียกคุณมิก
ว่าคุณมิก แทนชื่อเต็มว่ามัลลิกา (คุณมิก
เองก็ไม่เข้าใจว่า ใครหนอยกยอชื่อคุณมิกจาก
มัลลิกากันกลายเป็น “มิก” จนบัดนี้

พอคุณมิกไปโรงเรียนวันแรก ก็ได้
ทำความรู้จักกับเพื่อนนักเรียนจากชาติต่าง ๆ

หลายคน รวมทั้งคนไทยคนหนึ่งด้วย พอ
ทักทายพูดจากรู้จักกันก็ถูกชดากันเป็นอันดี คุณมิก
รู้ว่าคุณศุภร (ชื่อแท้จริง จนคุณมิกอดชม
ต่อหน้าไม่ได้) เป็นนักเรียนทุนอยู่ที่ซุริค ถือ
โอกาสตอน เบ็ดเตล็ด มาเที่ยวลอนดอน แบบ
ประหยัด เพราะการมาในรูปของนักเรียน
กินอยู่กับครอบครัว ไม่แพงเหมือนเข้าโรง-
แรมอยู่แบบนักท่องเที่ยว

คุณศุภรก็มาคนเดียว และชักชวน
คุณมิกเป็นเพื่อนเที่ยวลอนดอนด้วยกัน คุณ
มิกอดนิยมความสามารถของคุณศุภรไม่ได้
เพราะช่างพา ซอกซอนตามตรอกเล็กตรอก —
น้อยราวกับเจ้าของดิน ทุ่ง ๆ ที่มีสมุดแผ่นที่
เพียงเล่มเดียว บางครั้งก็หลงทางไปบ้าง
เหมือนกัน คุณศุภรบอกว่า อยากทำอะไร ๆ
ที่นักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ ไม่ค่อยเคยเห็นหรือ
รู้จักมากกว่าแต่คุณมิกก็ถึงค้นขอไปถ่ายรูปเก็บ
ไว้อวดเพื่อน ๆ แฉ ๆ พิศคาจิตลี้ ที่มีคว
บิตทำเกียนอยู่บนน้ำพุ และมีขีปนาวุธต่าง
แตก เป็น กลุ่ม ๆ พระราชวัง บั๊กกิงแฮมที่มี
ทหาร ใส่เสื้อสีแดงแบร์ดตัดกับหมวกหนังหมี
ทรงสูง เดิน ขบวน ประกอบแถวมาเปลี่ยน
เวรยาม อยากไปเลี้ยงนกพิลาปเป็นพัน ๆ ตัว
ที่ทราฟัลก้า สแควร์ ซึ่งเป็นแหล่งลี้ภัย
ซื้อขายยาเสพติดระหว่างพวกฮิปปี้ คุณมิก
อยากเห็นหอนาฬิกาบิกเบน เทาเวอร์ บริดจ์
รัฐสภา และโบสถ์เซนต์พอล ที่ขึ้นชื่อลือชา
ซึ่งคุณศุภรผู้แสนดีก็มีได้ชี้ใจ มีหน้าซ้ำ

ยังสัญญาว่า ถ้าวันไหนอากาศดี ๆ จะพาคุณ
มิกลองแม่น้ำเทมส์ไปจนถึงกรีนิช ซึ่งคุณมิก
ก็เฝ้าภาวนาให้อากาศดีเสียทุกวัน แต่ชรอย
แรง ภาวนา ของคุณมิก จะ ไม่ เป็นผล เพราะ
อากาศลอนดอนมักจะ หมุกขมัว หนาวเย็นอยู่
รำไป

คุณศุภชัย ก็คงจะ รู้ ถึงความ ผิดหวัง
ของคุณมิก จึงมักจะพาคุณมิกไปฆ่าเวลาใน
วันฝนตก ตามพิพิธภัณฑ์บ้าง ไปดูหนัง
ละคร หรือฟังเพลงบ้าง ตามแต่โอกาส
บางทีก็ไปลองเสียงโซค และเล่นการพนันตาม
ร้านต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่เกลื่อนกลาด คนบางคน
ตั้งหน้าตั้งตาเล่นอย่างเอาเป็นเอาตาย ทั้งนำ
สงสารและน่าขัน คุณมิกไปเมื่อง ๆ คุณอย่าง
สนใจ ที่เห็น เหรียญทองแดง หล่นกราวลงมา
อย่างง่าย ๆ แต่ครั้นลองแสตงฝีมือเข้าจริง ๆ
ก็เห็นว่ามันไม่ง่ายเหมือนที่คิดไว้สักนิด

บางวันตอนบ่าย ๆ คุณศุภชัยชอบ
ไปนอนผิงแดดอ่านหนังสือตามสวนสาธารณะ
ใหญ่ ๆ ที่อังกฤษนี้เขาไม่ยกห้ามคนไม่ให้เดิน
บนสนามหญ้าเสียด้วย และหญ้าของเขาก็ช่าง
อ่อนนุ่มเขียวขจี น่านั่ง น่านอนเป็นที่สุด
บางทีคุณศุภชัยก็พาไปเล่นเรือใบ ซึ่งทุกครั้ง
ที่เรือเอียงไปทางใดทางหนึ่ง คุณมิกเป็นต้อง
ส่งเสียงกรีด ๆ กวนประสาท จนคุณศุภชัย
ต้องกุมหัวปีติหนูแน่นทุกครั้งที่ ๆ ที่อดขี้ม
ว่าอย่างใจดีตามเคยไม่ได้

คุณ มิก คิดใจ คุณ ศุภชัย มาก ขึ้นทุก
วัน ๆ เพราะอะไร คุณมิกก็บอกตัวเองไม่ได้
เพียงแต่รู้ว่า ลอนดอนคงมีความหมายน้อยที่
สุดถ้าไม่มีคุณศุภชัยเสียคนหนึ่ง เพราะเพียง
ไม่กี่วันคุณมิกก็ ได้ทำความ รู้จักกับลอนดอน
แทบทุกแง่ทุกมุม ทั้งถิ่นผู้ดี และย่านสลัม
ใครที่คิดว่าเมืองฝรั่งเศสสะอาดสะอ้าน ไม่มีที่ติ
ละก็ คุณมิกเห็นจะต้องคัดค้าน และใครที่
นึกว่าเมืองนอกไม่มีคนจน คุณมิกก็คงจะไม่
เห็นด้วย เพราะคุณมิกเคยเห็นเกลื่อน ยิ่ง
ตอนคุณมิกเข้าไปดื่มน้ำส้มตาม “พับ” กับ
คุณศุภชัย (ซึ่งดื่มเบียร์ดำ ดูเหมือนน้ำมัน
ขึ้น ๆ ไม่น่าอร่อยสักนิด) ได้เห็นคนแก่ คน
จน บางคนแต่งตัวสกปรก ทำทางโทรมเต็ม
ที่ เข้าไปดื่มเบียร์ เมาส่งเสียงลั่น ๆ บ่อย
ไป

วันหนึ่งคุณศุภชัยก็เอ่ยชวนคุณมิกไป
เดินว่า คุณมิกประดิษฐ์ประดอยแต่งตัวเต็มที
แต่แทนที่คุณศุภชัยจะพาขึ้นแท็กซี่สีดำทึบ ๆ
เหมือนรถขนศพ (ตามที่คุณศุภชัยว่า) กลับ
พาลงรถใต้ดินเสียหลายทอด กว่าจะเข้ามา
ถึงกลางใจเมือง มีหน้าซ้ายยังพาเดินผ่านแถบ
โซโฮ ซึ่งเต็มไปด้วยโรงระบำโป๊และร้าน
ขายหนังสือประเภทเดียวกัน คุณมิกชักใจ
เสียดคิดว่าคุณศุภชัย ไม่น่ามีรสนิยมแย่งถึงขั้นนี้
เลย แต่คุณศุภชัยก็ทำหน้าขมริม อธิบายไป
เรื่อย ๆ ตามแบบของมัคคุเทศก์ที่ดี ในที่สุด
คุณศุภชัย ก็พา เดินตัด ขอกซอย มาทะเลถนน

เล็ก ๆ แห่งหนึ่ง กระแสไม่ไกลจาก โพสต์
ออฟฟิศ เทาเวอร์ (ซึ่งคุณมิกเคยขึ้นไปชม
ทิวทัศน์ของมหานครลอนดอนมาแล้ว) นัก

เมื่อคุณมิกเดินผ่านประตูเข้าไปก็อด
นิยมบรรยากาศเรียบ ๆ ไม่ได้ ผิดกับสถาน
เด่นจำแบบที่เรียกว่า คิสโคเทค ลิบลับ ที่
เหล่านั้นอะอะ โครมคราม เบียดเสียด
ร้อนและอึดอัด แคมควันบุหรี่ยังคงจมนม
อะไรแทบไม่เห็นอีกด้วย แต่ที่นี่โต๊ะแต่ละตัว
ตั้งห่างกันเป็นระยะพองาม บนโต๊ะมีเทียน
วูบเป็นประกายวอมวาม น้ำตาเทียนไหลลง
มาเป็นสีต่าง ๆ สวยดี พรหมปู้ว้วยสีเสื้อคนหมู่
เก่าๆ เข้ากับกระดาดสีฟ้าผนังลวดลายเล็ก ๆ
คล้ายลายไทย ส่วนบนเพดานเป็นสีน้ำเงิน
หม่น ติดไฟดวงจิ๋ว ๆ พรราวเหมือนดาวใน
คืนแรม เสียงเพลงจากวงดนตรีก็หวานซึ่ง
ชวนฝันเสียนี้กระไร

คุณ ศฤงคาร สักเครื่อง ตีมา สองแก้ว
แล้วก็ชวนคุยสนุกเหมือนเดิม แต่คุณมิกอด
สงสัย ไม่ได้ว่า ดวงตาของ คู่สนทนา ช่าง ไม่มี
แววรื่นเริงเหมือนเคย และอยู่ดี ๆ คุณศฤงคาร
ก็ถอนใจยาว ก่อนที่จะโผล่ออกมาว่า คืน
นี้เห็นจะเป็น โอกาสสุดท้ายที่จะได้พบคุณ มิก

เสียแล้ว เพราะพรุ่งนี้เที่ยงจะต้องจับเครื่อง
บินกลับซุริค.

คุณมิกใจหายวบ ตัวเบาหวิว สมองมึนชา
และมือเย็นเฉียบ คุณมิกได้แต่นั่งมองหน้าคุณศฤงคาร
เฉยๆ พุดไม่ออกอยู่เป็นครู่ น้ำตาที่พาลจะไหลออกมา
คือ ๆ และไม่รู้สึกสนุกต่อไปสักนิดเดียว คุณมิกอยาก
จะต่อว่าคุณศฤงคารเสียเกินว่า ใจร้าย ใจดำ โหดเหี้ยม
หรืออะไร ๆ ทำนองนั้นหรือร้ายกาจกว่านั้น ตัวเองมี
สิทธิ์อะไร....

และคุณศฤงคารจากไปจริง ๆ เล่นเอา
คุณมิกซึมเศร้า ไม่พูดเล่น ไม่หัวเราะ ไม่
อะไรทั้งนั้น จนยายแม่บ้านเป็นห่วงกลัวจะ
ไม่สบายไป แต่คุณมิกไม่สนใจอะไรทั้งหมด
ในโลกเสียแล้ว.....

“มิกที่รัก ทำอะไรอยู่ล่ะ...” เสียง
ร้องทักท้วง ๆ เป็นภาษาต่างประเทศดังขึ้น
ข้างหลัง คุณมิกวางอัลบั้มไว้ได้โต๊ะอย่างเดิม
พลงหัน ไปยิ้มรับคำ ทักทาย อย่าง อ่อน โยน
พลงยื่นมือไปสัมผัสมือที่แข็งแรง ที่เอื้อมมา
โอบบ่าอย่างทนถนอม คุณมิกบอกตัวเองว่า
เจ้าของมือแข็งแรงคนต่างหากที่คุณมิกจะต้อง
มอบหัวใจทั้งหมดให้ เขาผู้นั้นเป็นทั้งปัจจุบัน
และอนาคต เพราะคุณมิกตัดสินใจเข้าพิธี
สมรสกับเขาอยู่แล้วภายใน ๒-๓ อาทิตย์ข้าง
หน้านี้ หลังจากที่คุณศฤงคารแต่งงานไปกับหม่อมสาว
เยอรมันคนหนึ่งเมื่อปลายปีที่แล้ว.....